

Ontwerp van woonzorgdecreet

Vlaams Parlement

INLEIDING.

We schreven het reeds in onze nota van 18 september 2008 en tot onze spijt moeten we het vandaag herhalen: de christelijk geïnspireerde zuil zal er via dit decreet in slagen om een gelegaliseerd (én gesubsidieerd!) quasimonopolie te bekomen binnen de Vlaamse welzijns- en gezondheidszorg en dit na vele decennia van feitelijke alleenheerschappij.

Aan ons (en aan de kleine rest van de niet tot de christelijke zuil behorende organisaties) om te proberen nog een derderangsrolletje te vervullen en er zich noodgedwongen toe te beperken om nog een bescheiden graantje mee te pikken die de mastodont (wellicht bij vergetelheid) zou laten liggen hebben.

We doen niets af van de inspanningen die minister Dirk Van Mechelen en Vlaams volksvertegenwoordiger Vera Van der Borghet geleverd hebben om de plannen van de CD&V nog wat bij te sturen en er de grofste kantjes wat af te schaven, maar aan de strategische essentie vermochten zelfs zij en hun zeer competente kabinetmedewerkers onder leiding van Gwendoline Rutten niets.

De CD&V had het er zonder enige twijfel voor over om desnoods het voor de Open VLD belangrijke decreet op de ruimtelijke ordening te kelderen en wie weet, misschien ook de jobkorting af te schieten.

Dankzij de grote inspanningen dus van het kabinet Van Mechelen (waarvoor nogmaals onze appreciatie) kreeg het decreet weliswaar een wat meer pluralistisch karakter, maar op het terrein zal het helaas weinig uitmaken. De wetgever heeft nu immers een kader vastgelegd dat volledig op het lijf van één zuil geschreven is.

De feiten zijn er: het woonzorgnetwerk wordt het nieuwe buurtgerichte samenwerkingsverband van waaruit de ouderenzorg nu en in de toekomst zal georganiseerd worden.

Het feit dat er op het laatste moment nog voor gezorgd werd dat iedereen mag deelnemen, maakt eigenlijk weinig uit. Immers, als je ter plaatse niet over de structuren beschikt, blijft deze ‘verworvenheid’ dode letter.

Mocht de Open VLD er ooit in slagen om de minister van ‘Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’ te leveren (maar we maken ons al 30 jaar lang die illusie), dan zal die het knap lastig hebben om de ingeslagen weg nog om te buigen. De lofbetuigingen uit de sector, niet alleen

vanwege de aan de christelijke zuil gelieerde voorzieningen, maar ook van de meer ‘onafhankelijken’ die nog niet tot de graad van besef gekomen zijn, sprak boekdelen.

Hierna grijpen we enkele cruciale onderdelen van het decreet aan om onze stelling kracht bij te zetten. Onze commentaren zijn gekleurd, dat geven we grif toe, maar we hebben er twee redenen voor:

1. We zijn er zeker van dat de minister bij het uitschrijven van zijn plannen, zich heeft laten bijstaan door zijn ‘gekleurde’ zuil en daar vrij schaamteloos en zonder scrupules bij tewerk ging.
2. Door gekleurde commentaren te gebruiken kunnen we duidelijker de strategieën van de minister bloot leggen, ook voor lezers die niet met beide voeten in de thuiszorgsector staan (dit uiteraard zonder enig verwijt).

DE WOONZORGNETWERKEN ALS TOEKOMSTIGE RUGGEGRAAT VAN DE THUISZORG.

De CD&V gaat in haar argumentatie om dit decreet er door te krijgen zodanig agressief tewerk dat we er niet voor terugdeinzen om te beweren dat bij hen niet ‘het belang van de mensen’ speelt, maar veeleer ‘het belang van hun organisaties’.

Met andere woorden: er wordt niet geredeneerd in termen van: *‘hoe kunnen we de kwaliteit van onze thuiszorg verbeteren en elke burger daarvan laten genieten?’*

Neen, men redeneert: *‘we stellen vast dat de thuiszorg een geweldige impact heeft op de samenleving en hoe kunnen we nu maken dat we daarin onze organisaties het volledige laken naar zich toe laten trekken?’*

Je moet al wereldvreemd zijn om niet te weten dat de rusthuissector in Vlaanderen ofwel in handen is van de christelijke zuil, van de overheid (meestal OCMW) of van private personen (we gaan het toch niet hebben over de vijf of zes socialistisch geïnspireerde initiatieven en over de 2 of drie liberale initiatieven zeker?).

Wat kan je nu als CD&V-minister beter bedenken dan deze rusthuizen voortaan als spil van de thuiszorg te laten ontwikkelen?

De argumenten die de minister in zijn memorie van toelichting aanhaalt, raken vaak kant noch wal. Hij heeft het bijvoorbeeld over de *‘behoefte tot samenwerking tussen verschillende actoren in de zorg voor ouderen’*. Geen zinnig mens kan tegen dit statement op zich zijn. Het wordt echter kwalijker wanneer de minister een meer concrete vorm geeft aan zijn strategie om aan die behoefte te voldoen via de ‘woonzorgnetwerken’:

De minister verduidelijkt het in zijn memorie van toelichting: *om diversiteit en zorg op maat te realiseren zullen de bestaande grenzen van het woonzorgcentrum (huidige rusthuizen en RVT's) verlegd worden.*

Het woonzorgnetwerk moet een functioneel, op de buurt gericht samenwerkingsverband worden.

DE ZORGMARKT WORDT DOOR HET WOONZORGDECREET (DEFINITIEF) VERKAVELD:

Om deze stelling hard te maken is het nodig om het te hebben over het **VVI**: het Verbond der Verzorgingsinstellingen – onlangs van naam veranderd in ‘**Zorgnet Vlaanderen**’ (de naam kan echt geen toeval zijn). Voor de niet-ingewijden: Zorgnet Vlaanderen is een constituent en de belangrijkste pijler van Caritas Catholica Vlaanderen.

Zorgnet Vlaanderen heeft geen moeite om toe te geven dat de idee om van de rusthuizen de draaischijf van de toekomst te maken, van hen komt. Meer nog: ze is daar fier op. Het was trouwens ontroerend te zien hoe tijdens de hoorzittingen in het Vlaams parlement de vertegenwoordigers van de christelijke zuil het woonzorgdecreet bejubelden (zie de verslaggeving).

De overgang van een exclusief residentiële rusthuisoriëntatie naar een verbrede opstelling en meer geïntegreerde verankering in de lokale context, was één van de belangrijkste elementen van de VVI-visienota: ‘Vlaams Zilver (2001).

- Dat Zorgnet Vlaanderen iets voorstelt dat haar eigen voorzieningen niet schaadt, is de evidentie zelf.
- Dat Zorgnet Vlaanderen iets voorstelt waar haar eigen voorzieningen mee gebaat zijn (lees: een voordeel bij hebben) is begrijpelijk. Het tegendeel zou zelfs verbazen en getuigen van domheid.
- Dat Zorgnet Vlaanderen iets voorstelt waar niet alleen haar eigen voorzieningen mee gebaat zijn, maar waar ook de ‘concurrentie’ grotendeels mee uitgeschakeld wordt, is haar recht.
Ofwel is het een ongewild neveneffect (wat we bereid zijn te geloven), ofwel is het een bewuste eliminatiestrategie.
- Dat evenwel een officieel aangestelde minister van Welzijnszorg een eenzijdig voorstel van een uitgesproken zuilgebonden organisatie (met al zijn consequenties) overneemt en er de kern van zijn beleid van maakt, is nooit gezien. We durven gerust het woord machiavellisme in de mond nemen.

Niettegenstaande het voornoemde weerwerk van de equipe van minister Van Mechelen is de CD&V er in geslaagd om zo goed als ongehinderd haar doelstelling te verwezenlijken en de zorgmarkt, waarin zij reeds decennialang absolute marktleider is, quasi volledig naar haar hand te zetten.

Het is inderdaad een verwezenlijking van Gwendoline Rutten en haar ploeg (waar bleven toch de socialisten in dit verhaal?) dat ook organisaties die niet tot de christelijke zuil behoren, moeten ‘gevraagd’ worden om te participeren in de woonzorgnetwerken.

Het klinkt alsof alles daarmee opgelost is.

In de memorie van toelichting staat dat *minstens 50 % van de aanwezige zorgaanbieders in het werkgebied van het woonzorgnetwerk moeten worden uitgenodigd tot participatie.*

Maar het staat wel niet met zoveel woorden in het decreet!

De relatieve gewilligheid van de CD&V om dit amendement op haar ontwerp toe te staan, verraadt eigenlijk al meteen dat hier niet de achillespees van het plan geraakt werd. Inderdaad kan Solidariteit voor het Gezin (de enige niet-zuilgebonden thuiszorgorganisatie in Vlaanderen) nu ook meespelen in elk lokaal initiatief. Maar om verschillende redenen is dit slechts een schijnoverwinning:

- Er zijn in Vlaanderen weinig of geen VZW-rusthuizen of serviceflats te vinden (hoogstens 2 of 3) die een exclusieve samenwerking zullen willen aangaan met Solidariteit voor het Gezin:
  - + De katholieke rusthuizen zullen uiteraard beroep doen op hun eigen verzuilde organisaties.
  - + De openbare rusthuizen zullen, omwille van het pluralisme, verplicht zijn om een 'veelheid van diensten' aan te spreken (dus ook de christelijk geïnspireerde organisaties die sowieso een absolute meerderheid hebben in de zorgmarkt).
  - + De private (commerciële) rusthuizen zullen er wellicht het nut niet van inzien, vermits er voor hen geen financiële return tegenover staat.

- Hoe graag we het ook anders zouden willen, maar Solidariteit voor het Gezin is niet tot in elke uithoek van Vlaanderen actief (ook al tellen we 5.000 personeelsleden). Ter illustratie: het Wit-Gele-Kruis alleen al telt 5.000 verpleegkundigen, Familiehulp telt er 11.000 (zonder de andere christelijk geïnspireerde organisaties: Familiezorg Oost-Vlaanderen – Familiezorg West-Vlaanderen – Landelijke Beweging – Gezinszorg Villers – Thuiszorg Vleminckveld – enz). Dus alleen al materieel gezien, worden de 'kleinere' organisaties achteruit gesteld.
- Het feit dat we zelf over geen enkel woonzorgnetwerk beschikken (op 2 of 3 na), noopt er ons toe om her en der 'aan te pikken' (het amendement onder impuls van de Open VLD maakt dat nu mogelijk). Maar je hoeft heus niet achterdochtig van aard te zijn om nu al te weten welke thuiszorgdiensten de aanvragen zullen doorgespeeld krijgen: Juist, ja: de bevriende zuilorganisaties. Trouwens, we hebben er bewijzen voor: de katholieke ziekenhuizen sturen ons geen thuiszorgaanvragen door, integendeel ze nemen onze klanten af als die ooit in hun ziekenhuis terecht komen...
- Maar voor het geval we al eens een prominente rol zouden kunnen spelen in een bepaald woonzorgnetwerk, dan heeft ook daar de CD&V een geraffineerde strategie voor uitgewerkt: ze bepaalde namelijk dat binnen eenzelfde woonwijk verschillende woonzorgnetwerken actief kunnen zijn. Vrij vertaald: we gaan toch niet gaan samen zitten met die vervelende anders gezinden zeker? Laat het ons maar onder ons houden, want dat werkt zoveel makkelijker.

De memorie van toelichting staat bol van 'gratuite', volstrekt onwetenschappelijke maatschappijbeschouwingen waar de minister sociologisch-demografische gevolgtrekkingen op toepast om uiteindelijk te komen tot het formuleren van 'de' behoefte die er bij 'de mensen' leeft.

Aldus overtuigt hij er vooral zichzelf (en zijn zuilgenoten) van dat Vlaanderen zal gebaat zijn met de organisatie van de thuiszorg, vanuit de dorpskern. Omdat hij het nog net niet kon maken om te spreken van 'onder de kerktoren', heeft hij het maar bij het plaatselijke rusthuis gehouden.

EEN STRATEGIE OM DE SERVICEFLATS (WAAR DE PRIVESECTOR ZICH WAT MEER IN PROFILEERDE) OPNIEUW NAAR ZICH TE TREKKEN.

Assistentiewoningen zijn zelfstandige woningen, waarbij de zorg slechts op afroep geboden wordt, desgevallend door de zorgverlener naar keuze.

Als er één sector is waar de christelijke zuil zo mogelijk wat ondervertegenwoordigd in is, dan is het de sector van de serviceflats (maar stel u gerust: hun vertegenwoordiging is nog steeds overweldigend te noemen).

En dus poneert de minister dat de bestaande serviceflats enigszins anders uitgedraaid zijn dan oorspronkelijk beoogd (sic). Hij vindt met name dat het nodig is om het aspect 'zorg' sterker te benadrukken en dat we moeten streven naar voorzieningen waar de mogelijkheid tot aangepaste hulp- en dienstverlening kan gegarandeerd worden.

Hoe kunnen we nu maken dat het machtsoverwicht hersteld wordt, moet de minister gedacht hebben, en dus gingen strategen van de christelijke zuil aan de slag om er wat op te vinden.

Ze kwamen op de idee om iets nieuws te creëren (de assistentiewoningen) en dit aantrekkelijk te maken door het te subsidiëren. Voor het gemak wordt even over het hoofd gezien dat dit 'revolutionair vernieuwende' idee eigenlijk even goed via de bestaande serviceflats kon gerealiseerd worden.

Maar de idee om deze assistentiewoningen te laten aanleunen op iets waar ze in overvloed over beschikken, met name: rusthuizen, komt hen uiteraard veel beter uit.

Waar zit hem het nieuwe in? : *...ouderen die in deze woningen verblijven, kunnen niet alleen aanspraak maken op dienstverlening maar hen zal ook zorgzekerheid in crisissituaties geboden worden.* Nieuw hé?

Zo kunnen assistentiewoningen ook een antwoord geven aan mensen die in eenzaamheid leven... Ach, zo?

En verder: ... in die assistentiewoningen wordt dan (waarom niet?) een woonassistent gedropt *die de sociale samenhang en het gemeenschapsleven tussen de bewoners faciliteert en stimuleert...*

En tenslotte ... *De Vlaamse overheid kan voor de erkende groepen van assistentiewoningen een werkingssubsidie voorzien, waarmee de woonassistent vergoed wordt... Voilà, klus geklaard...*

Kan iemand ons zeggen waarom de huidige serviceflats, met of zonder het aantrekken van een woonassistent (want die is er eigenlijk in vele gevallen al), door een samenwerking met thuiszorgdiensten niet als assistentiewoning zou kunnen fungeren?

Antwoord van de CD&V: omdat die niet aanleunen bij (hun) rusthuizen.

De minister schrijft zelfs letterlijk:

Eén van de handicaps waarmee het huidige concept van de serviceflats te maken krijgt, is het feit dat bewoners bij een grotere zorgnood moeten verhuizen naar een woonzorgkern om er zorg op maat te krijgen.

Dus gaat de minister er gemakkelijkschalve aan voorbij dat de thuiszorg hier wel degelijk een antwoord kan op bieden (misschien mits een kleine aanpassing van de regelgeving).

EEN NIEUW WINGEWEST: DE HERSTELVERBLIJVEN

Herstelverblijven bestaan al decennia lang (denk maar aan de vroegere sanatoria e.d.) en konden al die tijd hun ding doen: post-gehospitaliseerden in een aangepaste omgeving laten revalideren ter voorbereiding van hun terugkeer naar huis.

Waarom de interesse van de minister voor dit ‘wingebied’?

We stellen ons bloot aan het verwijt niet meer objectief te zijn, maar kan je erom heen dat de huidige herstelverblijven vooral in handen zijn (of leven bij de gratie) van de ziekenfondsen?

En wie is daar nu weer de marktleider?

Voorlopig houdt de Vlaamse regering zich nog op de vlakte door zich te beperken tot de ‘erkenning’. Ze koppelt daar wel zeer hoge personeels- en capaciteitsnormen aan vast, wellicht met de bedoeling de commerciële initiatiefnemers af te schrikken. Mogen we ons daarna verwachten aan meer? We zouden naïef zijn om te denken dat het daar zal bij blijven. Het voorliggende woonzorgdecreet bewijst toch ten overvloede dat dit de strategie is?

EEN ZOVEELSTE INITIATIEF OM HULPVRAGERS TOE TE LEIDEN.

De minister wil van de woonzorgnetwerken ook informatiecentra maken.

De zorgvrager zal zich slechts bij één van de partners moeten aanmelden om informatie te krijgen over alle aanwezige zorgvormen en kan onmiddellijk worden doorverwezen naar de aan zijn zorgvraag best aangepaste zorgvorm.

Heb je enig idee naar wie zal worden doorverwezen? Juist, ja: naar de eigen zuilgelieerde diensten.

En als van ouds wordt daarna met subsidies verleid: ... *hiermee kan men een stimulans geven aan de vernieuwing die van onder uit in de sector van de woonzorg groeit.*

Je zou je hoofdschuddend kunnen afvragen waar de sociale sector toch allemaal mee bezig is als het gaat over informatieverstrekking. Er zijn de diensten maatschappelijk werk van de ziekenfondsen, de regionale dienstencentra, de lokale dienstencentra, de geïntegreerde diensten thuiszorg (GDT) de samenwerkingsinitiatieven thuiszorg (SIT), de samenwerkingsinitiatieven eerstelijnsgezondheidszorg (SEL), de sociale huizen, de OCMW's, de sociale diensten van ziekenhuizen en van honderden sociale organisaties, de OCMW's, enz... Allen staan ze elkaar te verdringen om de hulpvragende burger te informeren...

Er zijn in Vlaanderen wel reeds de Samenwerkingsinitiatieven in de eerstelijnsgezondheidszorg (SEL), maar voor het gemak worden die even opzij geschoven omdat zij (volgens de minister) op het regionale niveau moeten gesitueerd worden, terwijl de woonzorgnetwerken eerder *op de buurt gericht zijn*. Om deze stellingname kracht bij te zetten zegt de minister: *‘Deze samenwerking overstijgt het overleg dat gevoerd wordt in een SEL. In het woonzorgnetwerk gaat het over het daadwerkelijk samen organiseren en aanbieden van zorg op maat’*. Hebt u bij deze lezing ook het gevoel dat de pointe u ontgaat?

Blijkbaar is het dus niet voldoende dat we op het regionale niveau te maken hebben met Samenwerkingsinitiatieven in de eerstelijnsgezondheidszorg (SEL). Inmiddels zou toch genoegzaam moeten aangetoond zijn dat ze niet alleen inefficiënt werken en zich vaak beperken tot de rol van betaalde praatbarakken, maar tevens er niet in slagen de beoogde samenwerking tussen zorgverstrekkers te realiseren, meer nog: de vaak verfoeide verzuiling in de hand werken.

Wij geven te raden wie anders dan de grootste organisaties profiteren van deze gelegaliseerde vorm van verzuiling.

DE CM (ALSOF DAT NOG NODIG WAS) MOET MEER OP HET VOORPLAN TREDEN.

Blijkbaar stond de CM volgens de minister al genoeg aan de kant en dus vond hij het nodig om de 'regionale dienstencentra' (die bestaan enkel in de schoot van de mutualiteiten) een meer cruciale rol te laten vervullen in de zorgcoördinatie.

De gesubsidieerde SIT's (samenwerkingsinitiatieven inzake thuiszorg), SEL's (samenwerkingsinitiatieven eerstelijnsgezondheidszorg) en consoorten die er in tegenstelling tot wat hun naam zou doen vermoeden, in slaagden om de verzuiling nog te versterken, eerder dan ze tegen te gaan (wie heeft het meest belang bij verzuiling? Juist, ja: de sterkste), zijn er blijkbaar niet genoeg aan voor hem.

Dan maar op zoek gegaan naar een argument om zich op te baseren. Of dit argument nu berust op aantoonbare feiten of niet is niet zo belangrijk, als het maar goed en aannemelijk klinkt:

De Vlaamse regering wenst de coördinatiefunctie van het overleg binnen een 'werkbaar' (?) kader te stroomlijnen, zodat kan voldaan worden aan alle formele en inhoudelijke bepalingen in de Vlaamse en de federale regelgeving betreffende de organisatie en subsidiëring van het multidisciplinair overleg.

Daar waar elke rechtgeaarde thuiszorgorganisatie er een prioritair kwaliteitspunt van maakt om bij zwaartzorgbehoevenden regelmatig met alle betrokken hulp- en zorgverleners de zorgverlening af te stemmen, vindt de minister het nodig om iets nieuws in het leven te roepen: het individueel patiëntgebonden multidisciplinair overleg (IPO). En wie kan dat beter dan wie ook op zich nemen? Juist, ja: het regionale dienstencentrum (het ziekenfonds dus). (Wie is daar weer absolute marktleider?)

Niemand in Vlaanderen ligt wakker van de regionale dienstencentra. Meer nog: indien ze zouden afgeschaft worden, dan zal, behalve de gesubsidieerde betrokkenen zelf, niemand het ooit merken.

En dus moet de minister weer op zoek gaan naar maatschappelijke relevanties om zijn stelling kracht bij te zetten.

Regionale dienstencentra zijn ingebed in de structuren van de ziekenfondsen. Hoewel ze volgens de wet objectief advies moeten geven over het volledige aanbod van de materiële en immateriële hulp, weet iedereen die een beetje thuis is in de sector dat zij hoegenaamd niet bereid zijn om naar elkaars aanbod door te verwijzen en dat er dus langs die kant de facto geen vrije keuze bestaat.

Wij zijn zelf reeds decennialang actief in de thuiszorg en zijn zodoende auteur van honderden, zoniet duizenden multidisciplinaire zorgafspraken. De opmaak van zorgenplannen is dus zondermeer een bekend gegeven.

Dus ontgaat ons de meerwaarde om de organisatie van het individueel patiëntgebonden overleg (IPO) voortaan toe te vertrouwen aan de regionale dienstencentra (en de OCMW's).

Het is alsof de minister weerwerk verwachtte, want in zijn memorie van toelichting vindt hij het nodig om voor een goed begrip (?) het onderscheid tussen een zorgbemiddelaar en overlegcoördinator duidelijk te maken.

De zorgbemiddelaar (Solidariteit voor het Gezin bijvoorbeeld) wordt aangeduid door de gebruiker, vaak op basis van een vertrouwensrelatie, en is altijd één van de betrokken zorgverleners. Het kan gaan om de arts, verpleegkundige, maatschappelijk werker, vrijwilliger, mantelzorger, enz... De zorgbemiddelaar bemiddelt bij de verschillende zorgpartners met het oog op de optimale afstemming van de zorg op de noden en verwachtingen van de gebruiker. De zorgbemiddelaar is verantwoordelijk voor de zorgregie.

De overlegcoördinator (het regionale dienstencentrum) staat in voor de praktische en administratieve ondersteuning van het IPO, op vraag van de gebruiker, de zorgbemiddelaar of een andere zorgverlener. De overlegcoördinator is niet betrokken in de zorg (!) Hij organiseert het overleg, zit de overlegtafel voor vanuit een neutrale positie en biedt administratieve ondersteuning bij de opmaak en/of bijsturen van het zorgenplan. De overlegcoördinator heeft echter geen inspraak in de zorgregie en zorgplanning of in het bepalen van de inhoud van het zorgenplan.

Stel u gerust: u bent als lezer heus niet de enige bij wie de subtiliteit van het onderscheid u ontgaat (laat staan het echte onderscheid tussen beide).

Je zou hier zelfs gemakkelijk een karikatuur kunnen van maken: deze zou ongeveer als volgt klinken: zoek iemand die van haar noch pluimen de gebruiker kent en thuis over een ‘achterafzaaltje’ beschikt, geef hem een voorzittershamer in de hand, doe hem de vergadering openen en sluiten en verbied hem om tussen opening en sluiting ook maar één woord te zeggen en je hebt de geknipte ‘overlegcoördinator’.

Om maar te zeggen: welke meerwaarde gaat er schuil achter het voornemen van de minister om het IPO voortaan anders aan te pakken dan tot op heden dikwijls het geval was? Ook wij zijn het antwoord schuldig. Zijn wij dan echt zo achterdochtig om te denken dat hier een verborgen agenda achter schuilt?

Wordt onze achterdocht niet aangescherpt wanneer we lezen dat *een kwalitatieve (missen wij iets?) en verruimde organisatie van het IPO door het regionale dienstencentrum de werking van de SEL's in belangrijke mate zal versterken?* We weigeren te geloven dat de minister hiermee bedoelt dat de SEL's tot nu niet veel anders om handen hadden!

Bijkomend stellen we ons de vraag wie prioriteit zal genieten als morgen zowel het regionale dienstencentrum als het OCMW in eenzelfde dossier initiatief zal nemen. Of bij uitbreiding: wat indien er morgen tussen beide een verschil van mening zal bestaan omtrent eenzelfde dossier?

En waar situeert zich dan de geactiveerde rol van de lokale dienstencentra?

Van de door de paarsgroene en later de paarse regering sterk uitgebouwde ‘vraaggestuurde’ benadering van zorg, blijft met dit woonzorgdecreet amper nog iets over. Het is een toonvoorbeeld van aanbodgestuurde werking, enkel ter versterking van het bestaande. Meer dan ooit wordt zorg een element van zuilverbondenheid, waarbij de zorggarantie zal gekoppeld worden aan lidmaatschap van een of andere zuil.

Ooit schreef Luc Huyse het boek ‘de verzuiling voorbij’. Vandaag, met de goedkeuring van het woonzorgdecreet, is de verzuiling nog nooit zo groot geweest.

We kunnen alleen maar hopen dat bij Open VLD stilaan het besef komt dat de sociale sector maatschappelijk belangrijk genoeg is om voor het eerst in de Belgische geschiedenis deze ministerpost te gaan opeisen bij volgende regeringsonderhandelingen.

Nooit heeft de CVP/CD&V deze post aan zich laten voorbijgaan, behalve gedurende de korte periode dat de partij in de oppositie verkeerde en het departement in handen van Agalev/Groen! terecht kwam (met omzeggens dezelfde kabinetssamenstelling). We moeten toegeven dat ze het al die tijd aardig gespeeld hebben voor henzelf dan toch).

Gent, 3 maart 2009